

РЕШЕНИЕ

№ 3649

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА
като разглежда докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20221110144702 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 415, ал. 1 вр. чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 18.09.2023 г., от (ФИРМА) против В. К. Г. с искане да бъде признато за установено, че ответникът дължи на топлофикационното дружество сумата в размер на **405,31 лева**, представляваща незаплатена цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в в гр. (АДРЕС) с абонатен № *****, за период от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за период от 31.03.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **82,55 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за период от 15.09.2019 г. до 18.03.2022 г., сумата в размер на **33,25 лева**, представляваща незаплатена цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.02.2019г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за период от 31.03.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **7,97 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за период от 31.03.2019 г. до 18.03.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение № 16404/14.06.2022 г. по ч. гр. д. № 17393/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 127 състав, която е връчена на длъжника по реда и при условията на чл. 47 ГПК.

В исковата молба са изложени твърдения, че по силата на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия ищцовото дружество доставило топлинна енергия за процесния период и топлоснабден имот, като ответникът не е изпълнил насрещното си задължение да заплати цената на потребените услуги. Ищецът, чрез процесуалния си представител поддържа, че страните по спора са обвързани от валидно облигационно правоотношение произтичащо от разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, тъй като ответникът притежава право на собственост върху процесния недвижим имот. В исковата молба са изложени твърдения, че насрещната страна по договора дължи цената на доставеното количество топлинна енергия, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. В исковата молба са

изложени твърдения, че съгласно Общите условия на дружеството в сила от 2016 г. купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за които се отнасят. Предвид неизпълнение на задължението на ответника да заплати в срок задължението за главница, потребителят дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва за исковия период. Направено е искане сторените от ищеца съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответника.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез назначения от съда особен представител, оспорва предявените искове по основание и размер. В подадения отговор са изложени съображения за липса на ангажирани от страна на ищеца доказателства в подкрепа на поддържаните твърдения за наличие на валидно облигационно правоотношение между страните. Особеният представител поддържа, че от една страна липсват доказателства ответникът да притежава право на собственост и вещно право на ползване върху процесния недвижим имот, а от друга страна липсват доказателства, че посоченият в исковата молба абонатен номер ***** се отнася за процесния недвижим имот. В подадения отговор е отбелязано, че видно от представеното с исковата молба удостоверение от ГИС – гр. София процесната сграда има четири входа, т.е. налице е неяснота в кой вход се намира имота по абонатния номер. Особеният представител оспорва предявеният иск и по размер поради липса на реално извършена доставка на фактурираното количество топлинна енергия. В подадения отговор са изложени доводи за недължимост на мораторна лихва поради липса на отправена от кредитора покана за плащане. Направено е възражение за изтекла погасителна давност по отношение на вземанията, чиято изискуемост е настъпила преди повече от три години преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. По изложените доводи е направено искане предявените обективно кумулативно съединени искове да бъдат отхвърлени.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

В доказателствена тежест на ищеца по предявения иск с правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ е да установи при условията на пълно и главно доказване възникване на облигационно отношение с ответника, както и че в изпълнение на задълженията си по него за процесния период е доставил топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване, и услуга дялово разпределение, в претендираните размери и качество, както и че ответникът притежава качество на собственик или титуляр на вещно право на ползване върху топлоснабдявания имот, респ. качество на потребител /клиент след изменението на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, в сила от 17.07.2012 г./ на топлинна енергия.

В доказателствена тежест на ищеца по обусловения иск с правна квалификация чл. 86, ал. 1 ЗЗД е поставяне на ответника в забава, нейният начален момент и размерът на обезщетението.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г./ потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице-ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона). Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, което обстоятелства не е и

спорно по производството. Съответно според нормата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, като по делото няма твърдения за това.

Предвид изложеното съдът намира, че възникването на правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия, респ. неговото прекратяване е свързано с придобиване, респ. изгубване на вещно право на собственост/ползване върху недвижим имот, находящ в сграда присъединена към топлопреносната мрежа.

В подкрепа на поддържаните от ищеца твърдения за съществуване на валидно облигационно правоотношение между страните по спора е представен нотариален акт за собственост на апартамент (жилище) по чл. 55 г. от ЗПИНМ № 151, том XXVI, нот. дело № 5151/1974 г., по силата на който М.Д.М. е придобил право на собственост върху апартамент № 2, находящ се в гр. (АДРЕС), като съгласно удостоверение с изх. № 68-00-1052/2/08.08.2013 г., издадено от ГИС София, стар адрес (АДРЕС) се отнася за многофамилна жилищна сграда с четири входа с настоящ адрес –(АДРЕС)От представеното по делото удостоверение за наследници № 6451/21.11.2023 г. се установява, че М.Д.М. е починал на 05.07.1982 г., като след смъртта си е оставил за законни наследници В. К. Г. (дъщеря) и Г.К.Д.(дъщеря). Представена е и молба от ответника до ищеца от 19.03.1993 г. за откриване на партида за топлоснабден имот, находящ се в гр. (АДРЕС), като в документа е отбелязано, че ведно с искането е представен и „*протокол 578 от 21.11.1984 г. за прехвърляне на наследство*“. По делото е представен протокол от общо събрание на етажната собственост на сграда, находяща се в гр.(АДРЕС), видно от което ответникът притежава качеството етажнен собственик на самостоятелен топлоснабден обект във вх. А на сградата.

Съдът намира, че от представените по делото доказателства се установява, че ответникът притежава право на собственост върху ½ идеална част от процесния недвижим имот. Независимо от изложеното съдът приема, че ответникът отговаря не за ½ част от начислените за имота задължения, а за пълния техен размер, поради следните съображения:

Съгласно Тълкувателно решение № 2/17.05.2018 г. на ОСГК на ВКС по тълк. дело № 2/2017 г. клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153 ЗЕ / лица, притежаващи право на собственост или вещно право на ползване върху топлоснабден имот/, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, съответно – на носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо имота лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената на топлопреносното предприятие, като сключването на договора с това трето лице следва да се докаже с всички допустими по ГПК доказателствени средства. Съдът намира, че депозираното от ответника В. К. Г. заявление за откриване на партида при ищцовото дружество по своето правно естество представлява предложение (оферта) за сключване на договор за доставка на топлинна енергия – арг. чл. 13 ЗЗД. Като е приело това заявление, входило го е при себе си и е продължило да доставя топлинна енергия до процесния апартамент, ищцовото дружество е приело предложението на посочения ответник за сключване на договор за доставка на топлинна енергия. Нещо повече - налице са данни ищцовото дружество да е открило партидата именно на името на ответника В. Г. съгласно направеното от него искане в този смисъл. Следователно чрез изразената от последния воля е породено облигационно правоотношение по договор за покупко-продажба (доставка) на топлинна енергия между него и ищцовото дружество. Налице е следователно соченото от тълкувателното решение изключение – в настоящия случай ответникът В. Г. е поискал откриване на партида на негово име в съответствие с уговореното в Общите условия, с което на практика е заявил съгласието си да заплаща

стойността на доставената в имота топлинна енергия, поради което следва да се приеме, че твърдяното облигационно правоотношение за доставка на топлинна енергия в процесния имот е възникнало само между ищеца и посочения ответник, по силата на което ищецът е престира – доставил е топлоенергия, съответно за ответника В. Г. е възникнало задължение да плати дължимата цена. Съдържанието на договора за доставка на топлинна енергия е уредено в представените Общи условия, утвърдени от ДКЕВР, които обвързват абоната дори и без да ги е приел изрично съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 2, изр. 2 ЗЕ, доколкото не се твърди и не се установява изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ - няма твърдения, нито данни ответникът да е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ. Когато топлопреносното предприятие е доказало качеството на потребител на топлинна енергия на ответника в определен предходен момент, то ищецът е доказал факта лежащ в негова тежест, а в доказателствена тежест на ответника е да установи, че се е разпоредил с правото на собственост върху имота преди процесния период, респ., че партидата за имота е открита на друго лице. Такива твърдения не са наведени от ответника, респ. не са ангажирани доказателства.

Разпоредбата на чл. 142, ал. 2 ЗЕ определя компонентите на топлинната енергия за отопление на сграда етажна собственост, които се използват за формиране на цената на ползваната енергия. Това са топлинна енергия, отдадена за отопление на общите части, топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и топлинна енергия за отопление на имотите и за битово горещо водоснабдяване. Съгласно чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация, се разпределя между всички потребители, пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти по проект. Съгласно легалната дефиниция, дадена в пар. 1, т. 38 от ДР на ЗЕ „отопляем обем на имот“ включва обема на всички собствени и/или ползвани от абоната помещения и съответните припадащи се части от общите части на сградата, предвидени за отопление по проект. Легално определение на „сградна инсталация“ е дадено в § 1, т. 4 от ДР на Наредба № 2 за топлоснабдяването – „съвкупността от топлопроводи и съоръжения за разпределяне и доставяне на топлинната енергия от абонатната станция до имотите на потребителите, включително главните хоризонтални и вертикални разпределителни линии“. Сградните инсталации за отопление и горещо водоснабдяване са обща етажна собственост, а, както се посочи по-горе, топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация, се разпределя между всички потребители пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти по проект. Съгласно чл. 41 ЗС всеки собственик, съразмерно с дела си в общите части, е длъжен да участва в разносните, необходими за поддържането или за възстановяването им и в полезните разноси, за извършването на които е взето решение на общото събрание. Сградната инсталация е обща етажна собственост – чл. 140, ал. 3 ЗЕ, чл. 38 ал. 1 ЗС, и чрез нея се затоплят не само индивидуалните имоти, но и общи части, ограждащи стени на имотите, подове тавани и пр., т.е. налице е топлообмен, в резултат на който се повишава температурата в цялата сграда. Ето защо, всички собственици на имоти, находящи се в сграда - етажна собственост, принципно следва да участват в разпределението на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия, без оглед на това каква част от тази енергия се използва за отопляване на собствения им имот. Заплащането на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия не е резултат от реалното ползване или неползване на топлинна енергия от собствениците на имоти. То следва от факта, че сградната инсталация е обща част по предназначение, от която никой не може да се откаже, и че е изградена по предварителен проект, поради което и плащането се извършва съразмерно на отопляемите обекти по проект. В тази връзка следва да се вземат предвид и задължителните указания по прилагане и тълкуване на закона дадени в Тълкувателно решение № 2/ 25.05.2017 г. по тълк. дело № 2/2016 г. на ОСГК на ВКС, според които „отделният етажен собственик може да прекрати топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, но остава потребител на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата“. В мотивите на решението подробно е разгледан въпросът, че от заплащане на цена за топлинната енергия за сградна инсталация не може да бъде освободен

по собствено желание отделният етажнен собственик, тъй като правилата за разпределение на топлинната енергия в такИ. сгради са създадени да балансират интересите на мнозинството.

За установяване на количеството доставена до процесния имот топлинна енергия по делото е допуснато изслушване на съдебно-техническа експертиза, заключението по която съдът цени като обективно и компетентно дадено. Вещото лице разяснява, че количеството топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва от общ топломер, чийто показания се отчитат ежемесечно по електронен път, като от отчетеното количество топлинна енергия са приспадатите технологичните разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното предприятие, а разликата се разпределя между всички потребители за отопление и битово горещо водоснабдяване. От заключението се установява, че общият топломер в сградата за част от процесния период е преминал задължителната метрологична проверка. Вещото лице разяснява, че в процесния имот за исковия период е имало монтирани три радиоатора, чиито показания са снети и е отчетено нулево потребление, а количеството топлинна енергия отдадено от щранг-лира в банята е установено по изчислителен път. От заключението се установява, че в имота има монтиран един водомер за топла вода, като показанията на уреда са снети след отчет от 23.05.2019 г. и 14.06.2020 г. Вещото лице разяснява, че количеството топлинна енергия отдадено от сградната инсталация е изчислено в съответствие с нормативната уредба. От приетото заключение се установява, че стойността на доставената до имота топлинна енергия за процесния период възлиза на сумата в размер на 405,50 лева.

При доказаност на предявения иск за главница по основание и размер, следва да бъде разгледано своевременно заявеното от ответника възражение за погасяване на задължението по давност.

Съгласно разясненията дадени с Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок съгласно чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 31.03.2022 г., от която дата установителният иск се счита предявен – арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. „б“ ЗЗД.

С Решение по Протокол 7/23.10.2014 г. на Съвета на директорите на (ФИРМА) са приети нови общи условия, които са одобрени с Решение ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР на основание чл. 150, ал. 1 ЗЕ, като същите са публикувани през м. 07.2016 г. и следователно са влезли в сила м. 08.2016 г. (с изтичането на тридесетдневен срок след публикуването им – арг. от чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Съгласно общите условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, съгласно които клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия, определени по прогнозна консумация в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 1 от ОУ), като след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки топлофикационното дружество издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите, определени по прогнозна консумация, и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки (чл. 32, ал. 3 от ОУ). Съгласно чл. 33, ал. 2 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая следва да бъде съобразено, че в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. включително (т.е. за 69 дни) давностният срок е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за

здравето /обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г./ От изложеното следва, че погасени по давност са вземанията, чиято изискуемост е настъпила преди 09.06.2019 г./ т.е. вземанията за периода от 01.05.2018 г. до 31.03.2019г., като вземането за м. април 2019 г. е станало изискуемо на 14.06.2019 г. т.е. преди по-малко от три години от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение и съобразяване на периода, за който давност не е текла/ или общо сумата в размер на 198,71 лева. От изложеното следва, че претенцията е основателна за сумата в размер на 213,05 лева, като за разликата до пълния предявен размер от 405,31 лева следва да бъде отхвърлен.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда-етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Съгласно чл. 36, ал. 1 и 2 от Общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от тях търговец, като стойността □ се формира от: 1/ цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2/ цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента и 3/ за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от търговеца дати се заплаща допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача. Съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между (ФИРМА) и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

От представените по делото от (ФИРМА) документи – отчети и изравнителни сметки се установява, че в процесния период описаният в исковата молба имот е бил топлоснабден и за него е предоставена услуга дялово разпределение на топлинна енергия. За процесния период при ищеца за услугата дялово разпределение е начислена сума в общ размер на 33,25 лв. При съобразяване на естеството на работа и обичайния размер на възнаграждението съдът приема, че начисляваните месечни стойности съответстват на извършена работа, в който смисъл е и Решение № 3401 от 24.11.2022 г. по в. гр. д. № 10211/2021 г. по описа на СГС. Предвид изложеното предявеният иск е доказан за предявения размер.

Давността за тези задължения започва да тече от датата на възникването им /арг. чл. 114, ал. 2 ЗЗД/. Ето защо при съобразяване на периода, за който срокът на погасителната давност е бил спрян съгласно ЗМДВИП /13.03.2020 г. – 20.05.2020 г./ погасени по давност се явяват вземанията за периода от 01.02.2019 г. до 30.04.2019 г. в размер общо на 6,45 лева. Предвид изложеното предявеният установителен иск за такса дялово разпределение се явява основателен за сумата в размер на 26,80 лева, като за разликата до пълния заявен размер от 33,25 лева следва да бъде отхвърлен, като погасен по давност.

По отношение на предявените искове с правно основание чл. 86 ЗЗД:

За процесния период намират приложение Общите условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-01/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 2 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Изрично е предвидено, че само ако последните задължения не са платени в определения срок /45 дни от срока, за който се отнасят/ клиентът дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва – чл. 33, ал. 4 от ОУ. От цитираните разпоредби се налага изводът, че (ФИРМА) не начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължения, определени по прогнозна консумация, а начислява обезщетение за забава само за задълженията по общата фактура. Без значение е дали фактурите са обявени в интернет, доколкото падежът на задължението е след изтичането на срока по ОУ на ищеца – чл. 84, ал. 1 ЗЗД. Задължението за заплащане на стойността на потребената топлинна енергия е възникнало като срочно. Следователно, изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана до длъжника, нито от публикуване на общите фактури на интернет страницата на ищцовото дружество – Решение от 12.01.2023 г. по в. гр. д. № 2095/2021 г. по

описа на СГС, Решение от 12.12.2022 г. по в. гр. д. № 12967/2021 г. по описа на СГС, Решение от 29.06.2022 г. по в. гр. д. № 8167/2021 г. по описа на СГС, Решение от 03.05.2022 г. по в. гр. д. № 6245/2021 г. по описа на СГС, Решение от 16.07.2021 г. по в. гр. д. № 1732/2021 г. по описа на СГС и др.

За погасените по давност вземания за незаплатена цена на доставена топлинна енергия на основание чл. 119 ЗЗД погасени по давност са и лихвите за забава. От приетото по делото заключение по допусната съдебно-счетоводна експертиза се установява, че начислената върху погасена по давност законна лихва възлиза на сумата в размер 47,24 лева. Предвид изложеното предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия се явява се основателен за сумата в размер на 35,24 лева, като за разликата до пълния заявен размер от 82,55 лева претенцията следва да бъде отхвърлена.

Предвид обстоятелството, че не е предвиден срок за плащане на задължението на потребителя за заплащане на таксата за услугата дялово разпределение вземането става изискуемо след покана съгласно чл. 84, ал. 2 ЗЗД, поради което и доколкото по делото не са ангажирани доказателства длъжникът да е поставен в забава, претенцията за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за такса за дялово разпределение на топлинна енергия следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съгласно указанията дадени в т.12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК, постановено по някои спорни въпроси на заповедното производство, съдът по предявения по реда на чл. 415 ГПК иск, съобразявайки изхода на спора разпределя отговорността за разноските, както в заповедното, така и в исковото производство.

С оглед изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски съразмерно на уважената част от предявените искове. Общо направените в заповедното производство разноски възлизат на Направените от дружеството разноски възлизат на сумата общо в размер на 75 лева, от които сумата в размер на 25 лева внесена държавна такса за подаденото заявление и юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на страната в размер на 50 лева, изчислено съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По съразмерност ответникът следва да заплати сумата в размер на 43,66 лева.

Направените от ищеца съдебни разноски в настоящото производство възлизат на сумата в размер общо на 825 лева, от които сумата в размер на 25 лева довнесена държавна такса за разглеждане на спора, 200 лева депозит за назначаване на особен представител на ответника, 500 лева депозит за вещи лица по допуснатите експертизи и 100 лева юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на страната, изчислено съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като по съразмерност на уважената част от предявените искове в тежест на ответника следва да бъде възложено да заплати сумата в размер на 480, 34 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявени от (ФИРМА), ЕИК **** със седалище и адрес на управление в гр. (АДРЕС) срещу В. К. Г., ЕГН *****, с адрес в гр.(АДРЕС), обективно кумулативно съединени искове по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, че ответникът дължи на топлофикационното дружество сумата в размер на **213,05 лева**, представляваща незаплатена цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в в гр. (АДРЕС) с абонатен

№ *****, за период от 01.04.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за период от 31.03.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **35,24 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за период от 15.09.2019 г. до 18.03.2022 г., сумата в размер на **26,80 лева**, представляваща незаплатена цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.04.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за период от 31.03.2022г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за изпълнение № 16404/14.06.2022 г. по ч. гр. д. № 17393/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 127 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявеният иск за главница за топлинна енергия за разликата над уважената част до пълния заявен размер от 405,31 лева и за периода от 01.05.2018 г. до 31.03.2019 г., предявеният иск за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия за разликата над уважената част до пълния заявен размер от 82,55 лева и предявеният иск за сумата в размер на 7,97 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за период от 31.03.2019 г. до 18.03.2022 г.

ОСЪЖДА В. К. Г., ЕГН *****, с адрес в гр.(АДРЕС), да заплати на (ФИРМА), ЕИК **** със седалище и адрес на управление в гр. (АДРЕС) на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 43,66 лева, представляваща сторени съдебни разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА В. К. Г., ЕГН *****, с адрес в гр. (АДРЕС), да заплати на (ФИРМА), ЕИК **** със седалище и адрес на управление в гр. (АДРЕС) на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 480, 34 лева, представляваща сторени съдебни разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на (ФИРМА), със седалище и адрес на управление в гр. (АДРЕС) в качеството на трето лице-помагач на страната на ищеца (ФИРМА), ЕИК **** със седалище и адрес на управление в гр.(АДРЕС)

ПРИ ВЛИЗАНЕ В СИЛА на решението, ч. гр. д. № 17393/2022 г. по описа на Софийски районен съд, да се върне на състава, като се приложи заверен препис от настоящия съдебен акт.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____